

Genhold til Alt, hvad jeg saaledes har anført, vil jeg, dersom der ikke under Sagens Forhandling fremkommer Noget, som kunde give mig Anledning til deri at gjøre nogen Forandring, henholde mig til Lovbuddet.

Ordføreren. Den ærede Taler, der nu satte sig, er jo i det Væsentlige enig med de øvrige Medlemmer af Udvalget, saavidt jeg har opfattet det, idet han erklærer at ville gaae ind paa Loven, og idet han under enhver hvilken som helst Form forkaster en Erstatning. Meningsforskjellen dreier sig altsaa kun om det ikke meget betydelige Endringsforslag, som de øvrige Medlemmer af Udvalget have stillet til Loven. Jeg kan derom kun sige, hvad jeg før desangaaende yttrede. Det er en Skjønssag, hvorvidt man vil gaae, naar man bevæger sig paa Billighedsgrunde; men, hvad der nærmest har foranlediget Udvalgets Majoritet til at optage dette Punkt, er, at det stod i det forrige Regjeringsudkast, og at der saaledes var givet Bagerne Udset til, naar Rigsdagen vilde gaae ind derpaa, at nyde den større Favør, som Endringsforslaget gaaer ud paa. Om nu det høitærede Thing maatte finde det rigtig at gaae saa vidt af de Grunde, som vi have udhævet i Betænkningen, og navnlig med Hensyn til Maaden, hvorpaa det tidligere Regjeringsforslag var affattet, eller om det maatte finde, at Billigheden skeer tilstrækkelig Gyldest ved ligefrem at slutte sig til det nuværende Regjeringsforslag, er Noget, som jeg naturligviis ganske maa henstille. Det vil ikke kunne nægtes, at, om ogsaa dette Endringsforslag gaaer ud paa en Indskrænkning, større end den, der hidtil har fundet Sted, saa knytter det sig til særegne factiske Forhold; det knytter sig til en Overgangsperiode af den Bestaaenhed, som vor Betænkning har omhandlet, og det er saaledes fremgaaet af de særlige Hensyn, som denne Overgangsperiode kunde lede til. Forsaavidt den sidste ærede Taler har berørt nogle Ord, der findes Pag. 2 i Udvalgets Betænkning, skal jeg tillade mig at erin-

dre om, at de Resolutioner, om hvilke her er Tale, gaae tilbage til 1739, og at den Tanke, som Udvalgets Majoritet har haft, jo vistnok har været den, at en Stræben efter Centralisation, en Tilbøielighed til Formynderskab, navnlig i de communale Forhold, har fundet Sted i en ældre Tid og navnlig har fundet Sted i meget højere Grad, end de nuværende Forhold kunne tilstede. Deri troer jeg ikke, at der er noget Urigtigt, og ved at udtale denne Anskuelse troer jeg ikke, at man udtaler nogen uretfærdig Anke over en svunden Tid. Naar det er bemærket, at de Baand, der maatte være lagte paa Næringsveiene, skulde være udgaaede fra Communerne og Dyrigheden, skal jeg ikke i Almindelighed behandle dette Spørgsmaal; men hvad det Tilfælde angaaer, som her foresligger, maa jeg tilstaae, at jeg, ved at glæmme gaae Acterne i Sagen, ikke har fundet, at den Indskrænkning, hvorom her er Tale, er oprunden fra denne Kilde, hvorimod jeg ikke kan see reittere, end at den er udsprungen fra Bagerlauget, fra Medlemmerne af denne specielle Corporation. De have ved Andragender til forskjellige Tider søgt at bringe Forholdet ind i en saadan Retning, som de fandt stemmende med deres Interesser. Men hvad derimod Byens Repræsentation angaaer, da kan jeg ikke antage, at disse Bestemmelser have deres Oprindelse derfra. De Udtalelser, som foreligge i Udvalgets Betænkning, tyde jo ogsaa ligefrem derpaa, og som Exempel skal jeg nævne den Udtalelse fra Magistratens Side, som findes i dens Betænkning af 1737, efterat Motion netop var stuet fra Bagerens Side, hvor Magistraten nemlig siger: „Ja, for Dieblisset holde vi paa Antallet 50, fordi det passer til Byens Lary for Dieblisset; men, hvorledes Fremtiden vil blive, det kunne vi ikke sige; den kan maaskee stille sig saaledes, at der bliver Anledning til at faae flere Bagergaarde, og maaskee saaledes, at der bliver Anledning til at faae færre“.